

[Maisted]

dårlig idé, for han har endnu ikke opgivet at forsvare landets valutareserver.

De fremstillingsvirksomheder, der får frigjort lige så megen kapital, som de låner af pensionskasserne – formentlig til en lav rente og til gode afbetalingsvilkår, ellers er der ikke megen idé i sådan en tanke – kan så til gengæld investere i de værdipapirer, som forsikringsselskaberne og pensionskasserne nu pludselig ikke må investere i mere. Se, det er jo en rigtig Ebberød bank historie.

Den såkaldte K-låneordning vil statsministeren udvide. Statsministeren sagde her, at nu skal renten hæves, den er for lav. Det betyder, at Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning ikke må låne penge til en høj rente og låne dem ud til en lavere rente. Det lyder meget fornuftigt. Det har banken gjort i et stykke tid, og det er selvfølgelig helt uansvarligt – men styret af socialdemokraterne. Men statsministeren glemte én ting. Hvem skal dække de tab, der opstår på sådan en låneordning, de kurstab, der må opstå, når vi skal låne i fremmed valuta? Hvem skal dække dem ind? Der kan kun blive tale om, at skatteyderne og igen i sidste ende dansk erhvervsliv kommer til at betale det gilde. De erhvervs- og beskæftigelsesfremmeforslag, hvor statsministeren og hans regering har tænkt sig at øge de offentlige udgifter med ca. 4 mia kr., bliver kun en øget byrde igen, og det betyder, at man øger arbejdsløsheden.

Alle låneordninger, der går ud på at støtte erhvervsvirksomheder, der er kommet i vanskeligheder på en eller anden måde, skal selvfølgelig betales af andre virksomheder, der endnu giver overskud. Jeg ved ikke, om det er tanken, at man til sidst skal nå til kun at have virksomheder, der kører på pumperne, for det er da indlysende, at når man giver los med hensyn til støtteordninger og låneordninger til danske erhvervsvirksomheder, så bliver køen lang. For alle de, der ikke kommer med og får nogle af alle disse rare statspenge, bliver jo snydt. Det er dem, der skal betale gildet. På lang sigt er det måske tanken, at man ad den vej med såkaldte selektive støtteordninger vil overtage produktionsapparatet. Det er også en måde at indføre socialisme her i landet på.

En anden forudsætning, for at vi skulle komme på fode igen, var offentlige besparelser, og her går det jo godt. Statsministeren

vil spare på de offentlige udgifter, men vel at mærke på den måde, at statsministeren havde tænkt sig, at den offentlige sektor skulle stige med 4-5 pct. – der er jo stemmer at hente her – men nu skal den kun stige med 2 pct. Sikken en besparelse. Man tør dårligt tænke på, at hvis statsministeren nu havde forestillet sig, at den offentlige sektor skulle stige til det dobbelte, sikken en spareplan han så kunne have lagt frem for folketingset. Men nu skal den altså kun stige med et par procent. Hvem husker ikke, at det kom helt bag på regeringen for nogle år tilbage, at antallet af offentligt ansatte steg med mere end 30.000 om året. Det sagde man i hvert fald dengang.

Der er derfor ingen grund til at tro, at statsministerens påskeæg løser noget som helst. Regeringen vil simpelt hen ikke høre på, at der skal foretages reelle offentlige besparelser, således at udgifterne til den offentlige sektor sættes drastisk ned, samtidig med at man selvfølgelig skal give skattelettelser. Det skal man for at undgå, at der kommer et lønpres i den private sektor. Der er ingen anden vej end at gennemføre disse offentlige besparelser og ad den vej give skattelettelser for at undgå stigende lønudgifter i den private sektor.

Jeg synes også, det ville være rimeligt – og det er meget, at socialdemokratiet aldrig har ønsket at tage vores tanke op – at man afskaffede skat på arbejde, gerne over en 7-årig periode. I stedet øger man indkomstskatten, som om det ikke er slemt nok, at det er tvingende nødvendigt, at to mennesker skal gå på arbejde for at tjene ét menneskes løn.

Statsministeren sætter også priserne på elektricitet, olieprodukter og benzin i vejret. Afgiften på gas skal derimod nedsættes, for derved fremmes socialiseringsprocessen i forbindelse med indførelse af naturgassen. Når så befolkningen mere eller mindre frivilligt er gået med til naturgassen, kan man altid sætte priserne i vejret. Selv om måske ikke mange i befolkningen er opmærksomme på det, har vi vitterligt en højere statsafgift på energien, end vore leverandører af råenergi har i fortjeneste. Vi er helt sikre på, at priserne stiger, for selvfølgelig vil oliesheikerne have mere i profit end statskassen, så længe forbrugerne kan betale.

For at sikre finansieringen af den stadige vækst i den offentlige sektor skal moms